

Verwonder

Verwonder

Over mijn leven als 'eigen kind' in
een gezinshuis

Marlin Wildeboer

Schrijver: Marlin Wildeboer
Coverontwerp: Stijn Valentijn
ISBN: 9789403632292
© Marlin Wildeboer

Inhoudsopgave

Inleiding	5
1 Het begin	11
2 Wat is een gezinshuis?	14
2.1 <i>Ons gezinshuis 'Verwonder'</i>	15
3 Het leefklimaat	22
3.1 <i>Biologische ouders</i>	24
3.2 <i>Externe zorglocaties</i>	27
3.3 <i>Overige contacten</i>	30
4 Leefklimaat positief beïnvloeden	32
4.1 <i>Regels en afspraken</i>	37
5 Verschil tussen een eigen kind en een gezinshuiskind	39
6 Anders dan mijn leeftijdsgenoten?	43
7 Het is niet altijd leuk	51
7.1 <i>Verwachtingsmanagement</i>	51
8 Conflicten	55
9 Corona	60
10 Crisissituaties	64
11 Spiegel	71
12 Gewenning	75

13	Een muur van en voor emoties	80
14	Oma	83
15	Mama	86
16	Houden van	93
17	Loslaten	96
18	Krachtgezin	100
19	Wat neem ik mee?	102
20	Verschil maken	106
21	Luister	108
22	Slotwoord	111
	Dankwoord	112

Inleiding

Mijn naam is Marlin Wildeboer en op het moment dat ik dit schrijf ben ik tweeëntwintig jaar. Ik studeer Toegepaste Psychologie aan de Hanzehogeschool in Groningen. Samen met mijn vriend en een fantastische vriendengroep geniet ik van het studentenleven. Ik schrijf dit boek in mijn kamertje in Groningen, op de twaalfde verdieping van een flat in de wijk Vinkhuizen. Met aan de ene kant van mijn kamer een prachtig uitzicht over de stad en aan de andere kant een prachtig uitzicht over groene weilanden, vind ik het hier prima vertoeven.

Dit boek heeft voor mij een groot doel. Mijn ouders hebben een gezinshuis en voorheen waren wij een crisispleeggezin. Ik ben opgegroeid samen met pleegkinderen en kinderen met gedragsproblemen. Met mijn verhaal wil ik delen hoe het is om als 'eigen' kind onderdeel te zijn van ons gezinshuis.

Tweeëntwintig jaar geleden ben ik geboren in Leek, een dorpje vlak bij Groningen. Hier groeide ik op samen met mijn ouders, een drie jaar jonger zusje en een zes jaar jonger zusje. Naast mijn zusjes had ik vanaf mijn negende levensjaar ook pleegbroertjes en pleegzusjes. Vanaf toen waren mijn ouders niet alleen mijn ouders, maar ook de pleegouders van andere kinderen. Ons gezin was een crisispleeggezin en kinderen konden voor een (korte) periode bij ons wonen, omdat zij op dat moment niet meer thuis konden wonen.

Toen ik zeventien jaar was zijn we verhuisd naar een ruimer huis in Leek. Ons (t)huis werd een gezinshuis. Vanaf dat moment waren we geen pleeggezin meer, maar een gezinshuis. We wilden een plek kunnen bieden, waar de

kinderen langer konden blijven wonen. De vier extra kamers die wij over hebben voor de gezinshuiskinderen zijn altijd bezet.

Naast alle kinderen die er rondlopen, zijn er ook een heleboel dieren aanwezig bij ons thuis. Er lopen twee honden rond, twee ezels, twee varkens en een paar kippen en hanen.

Inderdaad, het is een gezellige en drukke boel.

Tot mijn twintigste heb ik met mijn ouders en zusjes in het gezinshuis gewoond, met verschillende gezinshuiskinderen. Op mijn twintigste, ik was inmiddels gaan studeren, merkte ik dat de drukte mij af en toe te veel werd. Je kan je voorstellen dat het met negen man niet altijd even makkelijk is. Al helemaal niet wanneer er, naast mijn twee zusjes en mij, vier kinderen wonen met elk hun eigen problemen. Ik besloot om op kamers te gaan.

In de jaren dat mijn ouders een crisisgezin zijn geweest en later een gezinshuis zijn gestart, heb ik veel geleerd. Ik wil mijn ervaring en kennis delen met de mensen die deze grote stap willen nemen. Een stap die veel impact kan hebben op je eigen gezin. Maar ook aan de mensen om mij heen wil ik laten zien wat voor invloed deze, toch wel unieke, jeugd op mijn persoonlijke ontwikkeling heeft (gehad).

Zelf heb ik ervaren dat er weinig algemeen toegankelijke informatie is over opgroeien in een gezinshuis. In de loop der jaren heb ik mijn ervaringen bijgehouden en onderzocht.

Mijn studie Toegepaste Psychologie heeft mij dit laatste zetje gegeven om mijn persoonlijke ervaringen op te schrijven in dit boek. Afgelopen jaren heb ik veel geleerd over het waarnemen en beïnvloeden van gedrag. Vanuit mijn studie leer ik in theorie om te gaan met gedragsproblemen. Veel casusvoorbeelden heb ik als kind al meegemaakt. Daarnaast kon ik opgedane theoretische kennis in de weekenden thuis

bij mijn ouders in praktijk vaak toepassen. Hierdoor heb ik ondervonden hoe waardevol mijn ervaring is geweest om onderdeel te zijn van een gezinshuis. Vanuit mijn persoonlijke achtergrond en mijn kennis, die ik heb opgedaan in mijn studie, ben ik dit boek gaan schrijven. Met mijn kennis en ervaring wil ik bijdragen aan een positieve en stijgende lijn in de wereld van de gezinshuizen. Ieder kind heeft recht om op de eerste plek te staan.

Mijn verhaal geeft mijn gevoelens weer, die ik heb ervaren tijdens mijn jeugd als eigen kind in een gezinshuis. In het eerste deel van dit boek geef ik een beschrijving over ons gezinshuis en over onze manier van werken. Ik beantwoord de vraag hoe ik denk dat anderen naar mij kijken. In het tweede deel beschrijf ik situaties die zich afspelen bij ons in het gezinshuis. Naast de vele mooie momenten heb ik ook moeilijke en pijnlijke momenten gekend.

Ik wil een open en eerlijke kijk geven in ons gezinsleven. Afgelopen jaren heb ik gemerkt dat er veel kinderen en jongvolwassenen dezelfde soort situaties en gevoelens hebben ervaren, waar ik ook tegen aan ben gelopen. Het delen van elkaars ervaringen vind ik ontzettend fijn. Het derde deel van dit boek is het puurste deel, een deel dat zonder de eerste twee delen niet geschreven kon worden. Hoe ervaar ik het om mijn ouders te moeten delen met andere kinderen? Hoe ervaar ik het om samen te wonen met kinderen met gedragsproblematiek? Hoe ervaar ik de wereld waar een gezinshuis zich in bevindt? Aan het einde van dit boek hoop ik op elke vraag mijn antwoord te hebben gegeven.

In totaal hebben wij dertien pleegkinderen een crisisplek kunnen bieden en acht gezinshuiskinderen een vaste plek.

Voor de veiligheid en de privacy van de kinderen zijn de namen van de kinderen in dit boek niet de echte namen, maar fictieve namen. De leeftijden van de kinderen en jongeren zijn daarentegen wel accuraat. Alles wat in dit boek geschreven staat, heb ik zoveel mogelijk vanuit mijn eigen beleving opgeschreven. Het zijn mijn emoties, mijn ervaringen en mijn inzichten. Niks is gebaseerd op waargebeurde verhalen, het *zijn* de waargebeurde verhalen.

Ik hoop dat u, als lezer, na dit boek een beeld heeft kunnen krijgen van mijn leven als kind in een gezinshuis. Hopelijk vindt u het boek net zo waardevol als ik en biedt het handvaten en inzichten. Ik zou het ook fijn vinden als u als lezer dingen van ons gezin herkent, of je nu wel of niet in een gezinshuis woont. Zo kunnen we gezamenlijk een beetje werken aan het doel van dit boek: ervaringen delen met de buitenwereld.

Liefs, Marlin.